

„Și, iată, venind un tânăr la El, I-a zis: Bunule Învățător, ce bine să fac, ca să am viața veșnică? Iar El a zis: De ce-Mi zici bun? Nimeni nu este bun decât numai Unul Dumnezeu. Iar de vrei să intri în viață, păzește poruncile. El I-a zis: Care? Iar Iisus a zis: Să nu ucizi, să nu săvârșești adulter, să nu furi, să nu mărturisești strâmb; Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta și să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși. Zis-a lui tânărul: Toate acestea le-am păzit din copilăria mea. Ce-mi mai lipsește? Iisus i-a zis: Dacă voiești să fii desăvârșit, du-te, vinde averea ta, dă-o săracilor și vei avea comoară în cer; după aceea, vino și urmează-Mi. Ci, auzind cuvântul acesta, tânărul a plecat întristat, căci avea multe averi. Iar Iisus a zis ucenicilor Săi: Adevărat zic vouă că un bogat cu greu va intra în împărăția cerurilor. Și iarăși zic vouă că mai lesne este să treacă cămila prin urechile acului, decât să intre un bogat în împărăția lui Dumnezeu. Auzind, ucenicii s-au uimit foarte, zicând: Dar cine poate să se mântuiască? Dar Iisus, privind la ei, le-a zis: La oameni aceasta e cu neputință, la Dumnezeu însă toate sunt cu putință.” (Matei XIX, 16-26) Sfânta Evanghelie din această Duminică ne prezintă una din cele mai interesante momente din decursul activității publice a Mântuitorului Hristos. Este un episod reținut de toți sinopticii și poate și de aici importanța dar și învățămintele pe care ni le oferă astăzi la 2000 de ani diferență. După cum vedem tânărul care a venit la Mântuitorul este preocupat de problemele esențiale ale vieții. Am putea spune fără a greși că este povestea unui tânăr interesat de mântuire în sens adânc filosofic și religios. El pune o întrebare fundamentală: cum se poate dobândi viața veșnică?, la care Mântuitorul Hristos îi răspunde înșirând preceptele Decalogului. Dar tânărul nu pare mulțumit. Dacă atât trebuie făcut pentru a „intra în viață”, atunci el a făcut totul; și totuși nu se simte împlinit. Drept dovadă, el încă mai caută răspunsuri. Atunci Hristos Domnul a ridicat ștafeta la nivelul desăvârșirii. Pentru a o atinge tânărul trebuie să renunțe la averea sa și să urmeze lui Hristos. Sfântul Evanghelist Marcu reține și un detaliu nu lipsit de importanță și anume „Iar Iisus privind la el cu dragoste, i-a zis: un lucru îți mai lipsește: Mergi, vinde tot ce ai, dă săracilor și vei avea comoară în cer; și apoi, luând crucea, vino și urmează Mie” (Marcu X, 21). Tânărul bogat pică acest ultim test, al bogăției, plecând mâhnit de la Cel pe Care îl numise bun. Hristos, Mântuitorul nostru, a avut în față un om care își împlinea cu acrivie datoriile sale religioase, ținând legea mozaică, dar care nu poate să înțeleagă revendicarea totală a lui Dumnezeu pentru întreg omul, și nu numai pentru anumite manifestări ale lui, fie și cele fundamentale. Principala problemă ridicată de această pericopă evanghelică este bogăția. În primul rând trebuie să avem în vedere atitudinea creștină față de bunurile materiale. Mântuitorul Hristos încă de la începutul misiunii Sale publice învăța pe toți cei ce-L ascultau: „Nu vă adunați comori pe pământ, unde molia și rugina le strică și unde furii le sapă și le fură. Ci adunați-vă comori în cer, unde nici molia, nici rugina nu le strică, unde furii nu le sapă și nu le fură” (Matei VI, 19-20) și „nu puteți să slujiți lui Dumnezeu și lui Mamona” (Matei VI, 24). Sfântul Ioan Gură de Aur spunea că „Hristos nu defaimă averile, ci pe cei stăpâniți de averi” iar acest lucru se vede din pilda bogatului nemilostiv și a săracului Lazăr, pilda bogatului căruia i-a rodit țarina și exemplele pot continua. Un exemplu pozitiv îl putem afla din pilda celor doi bani aruncați de femeia văduvă în cutia darurilor (Marcu XII, 41-44; Luca XXI, 1-4). De aici trebuie să reținem îndemnul de a da tot ce avem, toată averea noastră. În același timp importanță are dăruitorul și nu neapărat darul, elementul duhovnicesc și interior, și nu atât evenimentul material; gradul în care ne jertfim sinele egoist și nu în primul rând cantitatea contribuției. Darul bineplăcut înaintea lui Dumnezeu nu este cel ce se săvârșește fără durere în ceea ce privește întregul averii, ci cel care aduce cu sine o privare a celui care dăruiește.

Un creștin adevărat privește bunurile materiale ca fiind daruri, manifestări ale iubirii lui Dumnezeu. Exemplul lui Iov din Vechiul Testament este poate cel mai potrivit în această situație, „Domnul a dat, Domnul a luat; fie numele Domnului binecuvântat” (Iov I, 21). În al doilea rând privind bogăția ca fiind dar de la Dumnezeu cel credincios simte și nevoia de a dăruia din avutul său pentru a-și manifesta mulțumirea pentru cele primite. De aici cu ușurință putem vedea bunurile ca fiind mijloace ale relației de iubire și de frățietate cu semenii noștri. În criteriile ce vor fi folosite la Judecata finală Mântuitorul Hristos a pus pe primul loc fapta bună săvârșită față de aproapele și de aici deducem că ea este făcută înaintea lui Dumnezeu. Ce ne îndeamnă Domnul nostru Iisus Hristos este stabilirea priorităților în această viață. Înainte de toate veșnicia și apoi cele efemere. Privind din alt punct de vedere Sfântul Ilarie Pictavianul identifică „averea” cu Legea lui Moise, de care tânărul nu se putea lepăda, nici măcar pentru Împărăția lui Dumnezeu.

Fericitul Ieronim subliniază faptul că, după ce s-a lepădat de cele rele, omul trebuie să-L urmeze pe Hristos, adică să făptuiască binele. Acest tânăr poate fi considerat a fi meticulos, prins în litera Legii și care nu are putință de a vedea și dincolo de înțelesul literar. Pretenția lui Dumnezeu este eliberarea întregului om de lucrurile care îi leagă libertatea. Primejdia ce străbate omul, este aceea de a pierde viața adevărată când este rob proprietăților sale. Cu siguranță textul evanghelic ce a fost citit astăzi o înștiințare că „a avea” al omului poate să aibă greutate asupra lui „a fi” al său. Finalul pericopei aduce și năzuința dar și certitudinea că la Dumnezeu toate sunt cu putință atât timp cât noi îi dăm ființa noastră. Din partea noastră trebuie să fie intenția și începutul lucrului spre fapta cea bineplăcută înaintea Domnului; de restul cu siguranță Dumnezeu are grijă atât timp cât ne menținem pe drumul început.

Metafora folosită „e mai ușor să treacă o cămilă prin urechea unui ac” evidențiază greutatea oricărui om ce este rob al banilor, al celor materiale în a dobândi viața cea veșnică. Tot Sfântul Ilarie afirma că prin această figură de stil cămila simbolizează pe păgâni. În același timp, ea trimite și la îmbrăcăminte la Ioan Botezătorul. Cămila este un animal ascultător, răbdător, „postitor”, care se supune „preceptelor cerești”. Prin urmare, poate intra pe „calea strâmtă” a Împărăției, simbolizată de „urechea acului”. Imposibilitatea în dobândirea mântuirii doar noi o putem crea. Printr-un elan sufletesc în care să punem început bun pe calea cea strâmtă dar care duce la Viață și prin trezvie, atenție vom dobândi desăvârșirea de care vorbea Mântuitorul Hristos și fiind în mod firesc dezideratul oricărui tânăr ce-L caută pe Dumnezeu și nu numai, al nostru, al tuturor.

Pentru SighetOnline, Alexandru Lucian, student la Facultatea de Teologie din Iasi